

ДЕСЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

В името на Отца и Сина и Светаго Духа!

Възлюбени в Господа братя и сестри,

В днешното Свето Евангелие бе застъпено едно евангелско събитие, свързано с неща, с които много често се сблъскваме – актуални тогава, актуални и днес. Действията, както били тогава за разрешаване на тези проблеми, са и сега по същия начин с пълна сила, дори в по-голяма степен.

Става въпрос за този баща, който отчаяно търсил помощ за своето детенце, което било обсебено от бяс. Търсел той, обикалял... посещавал лечебници, доктори, светила. Никой не можел да му помогне. Някой някъде му бил казал за Христа и за Неговите ученици. Той отишъл и там. Учениците Му не могли да се справят. Но когато пристъпил Христос и човекът Му изповядал болката си, тогава Христос се смилил над него и изгонил бесовете от детето. Това е накратко историята на това евангелско събитие от онези години. Какво ни свързва сега с него? Наглед нищо. От друга страна – всичко. Обсебените от бесове... Сега ние му казваме „нервност“, „изнервеност“. То е същото.

Другото нещо – учениците били изключително озадачени защо те не могли да изгонят този бяс и чакали с нетърпение да зададат въпроса на Христа. Когато останали насаме, те Го попитали: Господи, защо ние не можахме ние да го изгоним? Той им отговорил много просто, но много от тях не очаквали този отговор. Той им казал: защото сте със слаба вяра и тези се гонят с пост и молитва. Пост и молитва... и вяра. И тогава е било така, и сега е по същия начин. Дали ги спазваме, какво правим ние? Вярата имаме ли я? Може да се наричаме християни, може да се кръстим, може да посещаваме храма... да казваме, че сме християни и че обичаме Бога и т.н. Но дали е така вътре в нас? Дали това, което го вършим, е християнско? Ще ви кажа една случка с една жена от онова време, която била извършила някакви престъпления и я изправили пред съда. Съдията я попитал, защото живели в едно градче, познават се:

-Ти нали си християнка?

Тя казала: Не, не съм.

-Как не си? Майка ти и баща ти нали са християни? Кръстена ли си?

-Да, кръстена съм.

-Кръщелно свидетелство имаш ли?

-Да, имам.

-В църковната община си, нали?

-Да.

-Защо тогава казваш, че не си християнка?

Тя казала: Защото, ако бях истинска християнка, тези неща, за които съм изправена пред вас, нямаше да ги направя.

Казвайки това, тази жена, каквото и да е извършила, с това тя се приближила до Бога.

За поста и молитвата. Какво е постът? Какво е молитвата? Постът, братя и сестри, е нещо, което всеки път изпълняваме, когато влезем в пости – дали ще са Великите, Рождественски, Петрови, Богородични... няма значение. Какво са постите? Изпитание за тялото или какво? Те са юзда на страстта най-вече – първото нещо. Нещо, което ние трябва да определяме не като диета, а наистина като стопер на нашите страсти и лоши навици. Поне за тези дни, докато са постите. Не само въздържанието от храната, също по-малко скандалджийство, въздържание от телесни удоволствия... Да не говорим колко трябва да бъдем добри, милосърдни и състрадателни към хората. Не само през това време, но по принцип.

Молитвата. Какво е молитвата? Нали тя е живото общение с Бога! Тя е тайният източник на живот за нас. Без искрената молитва трудно се постига всичко.

Да се върна на вярата. Много пъти си задаваме въпроси кога и защо Бог не ни е помогнал. Дали го има? Започваме да се съмняваме. Защо не се чува гласът ни, а е като глас в пустиня понякога? Задаваме ли си въпроса с каква истинска вяра искаме? Какво сме направили ние, за да постигнем и Бог да ни чуе и да ни въздаде? Потрудили ли сме се малко – за поста, за молитвата и за вярата? Или пак твърдим, че сме християни, че посещаваме храма, че имаме кръщелно свидетелство вкъщи, прилежно прибрано. Това не ни прави християни, братя и сестри. Действията, а не думата ни правят християни.

Нека Божието благословение и Неговата милост да е върху всички нас! – Амин.

Протоерей Емилиян Костадинов

Проповедта е произнесена в храм "Св. пророк Илия" на 28.08.2016 г.

